

Sygn. akt II Ka 507/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2023 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia SO Dariusz Półtorak
Protokolant:	st. sekr. sąd. Beata Defut-Kołodziejak

po rozpoznaniu w dniu 29 września 2023 r.

sprawy **R. D. (1)**

obwinionego z art. 86 § 1 kw

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Łukowie

z dnia 27 kwietnia 2023 r. sygn. akt II W 631/22

wyrok utrzymuje w mocy;

zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa 150 zł kosztów postępowania odwoławczego.

Sygn. akt II Ka 507/23

UZASADNIENIE

R. D. (1) obwiniony był o to, że w dniu 29 kwietnia 2022 roku ok. godz. 22:30 w miejscowości G., gm. Ł., woj. (...) na (...) spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że jako kierujący pojazdem marki M. (...) o nr rej. (...) poruszał się z prędkością niezapewniającą panowania nad pojazdem nie uwzględniając warunków i rzeźby terenu, stanu nawierzchni jezdni, używając przy tym świateł drogowych nie zgodnie z przepisami czym oślepił jadącego przed nim kierującego C. (...) o nr rej. (...) w wyniku czego zmuszony był do gwałtownego hamowania wskutek czego kierujący M. o nr rej. (...) nie zapanował nad prowadzonym pojazdem i zjechał do przydrożnego rowu - **to jest o czyn art. 86 § 1 kw**

Wyrokiem z dnia 27 kwietnia 2023r. Sąd Rejonowy w Łukowie R. D. (1) uznał za winnego tego, że w dniu 29 kwietnia 2022 roku w miejscowości G., gm. Ł., woj. (...) na (...) spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że jako kierujący pojazdem marki M. (...) o nr rej. (...) nie zachował bezpiecznego odstępu od jadącego przed nim kierującego C. (...) o nr rej. (...) w wyniku czego zmuszony był do gwałtownego hamowania wskutek czego nie zapanował nad prowadzonym pojazdem M. (...) o nr rej. (...) i zjechał do przydrożnego rowu co wypełniło dyspozycję art. 86 §1 kw i za to na podstawie art. 86 §1 kw skazał go na karę grzywny w wysokości 1000 złotych; zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa 2513, 09 złotych tytułem kosztów postępowania.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca obwinionego zarzucając obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku tj. art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpk i art. 201 kpk (szczegółowo opisaną w pkt 1 i 2 zarzutów apelacyjnych), a

także błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, polegający na wadliwym ustaleniu, iż obwiniony R. D. (1) nie zachował bezpiecznego odstępu od kierującego pojazdem C. podczas, gdy odstęp taki był zachowany, a wyłączną winę za stworzenie zagrożenia na drodze kierujący pojazdem C. (zarzut z pkt 3-ego).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Niewątpliwie zarzuty dot. niewłaściwej oceny materiału dowodowego stanowią zarzuty źródłowe, bo od ich oceny uzależnione będą ustalenia faktyczne, dlatego Sąd Okręgowy ustosunkuje się do nich w pierwszej kolejności.

Sąd Odwoławczy nie podziela zarzutów, aby ocena dowodów – w szczególności osobowych - dokonana została przez sąd meriti niezgodnie ze wskazaniami art. 7 kpk (stosowanego w powiązaniu z art. 8 kpw), a więc sprzecznie z zasadami logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego. Dotyczy to w szczególności oceny przez sąd zeznań świadka A. T., który zeznając przez sądem odmiennie, w porównaniu do zeznań składanych na etapie czynności sprawdzających przedstawiał okoliczności towarzyszące zdarzeniu będącego przedmiotem niniejszego postępowania. Najbardziej istotna różnica sprowadzała się do określenia odległości, w jakiej samochód kierowany przez R. D. (2) znajdował się za pojazdem C. bezpośrednio przed podjęciem przez obwinionego decyzji o gwałtownym hamowaniu, który to manewr zakończył się wpadnięciem busa do rowu. Sąd I instancji za wiarygodną uznał wersję przedstawioną w pierwszych deponacjach świadka i taką ocenę podziela w zupełności instancja odwoławcza.

I tak, przede wszystkim świadek w żaden racjonalny sposób nie uzasadnił zmiany swoich zeznań, a naturalnym i znajdującym pokrycie w zasadach doświadczenia życiowego jest, że lepiej wszelkie szczegóły pamięta się bezpośrednio po zdarzeniu (świadek pierwsze zeznania składał niewiele miesięcy po kolizji), a nie po upływie dłuższego okresu czasu. Zeznania A. T. znajdują zresztą potwierdzenie w twierdzeniach innego świadka będącego obserwatorem kolizji. D. P., który kierował pojazdem jadącym w przeciwnym kierunku niż obwiniony, opisał usytuowanie obu pojazdów – busa kierowanego przez R. D. (1) oraz samochodu osobowego jadącego przed nim i to bezpośrednio przed wykonaniem przez obwinionego manewru hamowania. Określił, że pojazd obwinionego „jechał bezpośrednio, dość blisko” poprzedzającego go samochodu. Zresztą, jak słusznie zauważa w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku sąd meriti, gdyby faktycznie taka odległość wynosiła kilkadziesiąt metrów (jak przez sądem twierdził A. T.), to nie byłoby żadnej racjonalnej przyczyny, dla której obwiniony miałby wykonywać ryzykowny manewr polegający na gwałtownym hamowaniu, który de facto skończył się wypadnięciem z drogi i lądowaniem busa w rowie.

Dlatego, reasumując powyższe, za prawidłową uznać należy ocenę zeznań świadka A. T., jakiej dokonał Sąd Rejonowy, a także wynikające z tego dowodu ustalenia faktyczne, że pojazd kierowany przez obwinionego w chwili manewru hamowania znajdował się bezpośrednio za samochodem C.. Takie też założenia przy opracowywaniu opinii poczynił biegły z zakresu wypadków komunikacyjnych uznając, że jazda obwinionego bezpośrednio za tyłem innego pojazdu, czyli „na zderzak”, było nie zachowaniem bezpiecznego, właściwego odstępu od poprzedzającego pojazdu. Utrata stateczności kierunkowej samochodu M. i przemieszczenie się tego pojazdu poza jezdnię i przewrócenie się na bok spowodowane były wyłącznie niewłaściwą techniką i taktyką jazdy kierującego M.. Gwałtowne hamowanie spowodowane zostało zbyt blizim zbliżeniem się do tyłu samochodu C., czyli zbyt małym odstępem. Biegły we wnioskach opinii (pkt 6) stwierdził nadto, że kierujący samochodem C. nie miał możliwości uniknięcia kolizji, jak również nie można stwierdzić, że przyczynił się do zaistnienia i skutków kolizji (pkt.7). Prawidłowości wniosków opinii biegłego nie podważa fakt, że kierowca C. – T. K. również został ukarany w związku z przedmiotowym zdarzeniem, ponieważ nie odwoływał się od wyroku nakazowego. Nierzadko, jak wynika z praktyki sądowej, mamy do czynienia, że w związku ze zdarzeniem drogowym – wypadkiem, czy kolizją stawiane są zarzuty więcej, niż jednej osobie.

Brak było podstaw do zakwestionowania opinii biegłego, skoro opierała się ona na materiale dowodowym, który prawidłowo został uznany przez Sąd I instancji za wiarygodny. Dlatego, akceptację Sądu Okręgowego uzyskała decyzja sądu meriti o nieuwzględnieniu wniosku obrony o wywołanie opinii uzupełniającej, która miałaby się opierać na

zeznaniach złożonych przez A. T., którym sąd przecież nie dał wiary, albowiem opinia taka miałaby charakter czysto teoretyczny i nie byłaby przydatna do rozstrzygnięcia sprawy.

W sytuacji, gdy brak było podstaw do uwzględnienia zarzutów zawartych w pkt 1 i 2 kwestionujących ocenę dowodów, jakiej dokonał sąd I instancji, Sąd Okręgowy nie znalazł również przesłanek do podważenia ustaleń faktycznych będących wynikiem tej oceny.

Mając powyższe na względzie na podstawie art. 437 § 1 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw, art. 636 §1 kpk w zw. z art. 121§ 1 kpw Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku. Rozstrzygnięcie o kosztach uzasadnia § 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.12.2017r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowanie w/s wykroczeń.